

EEN WIJNGAARD VOL GEHEIMEN

CARMEN BELLMONTE

Een wijngaard vol geheimen

DE MALLORCA SAGA 4

Uit het Duits vertaald door
Joyce Sengers-Bekkers

 oceaan

Een wijngaard vol geheimen is deel 4 van de serie De Mallorca saga

Oorspronkelijke titel *Zeiten der Versöhnung*

© 2023 Wilhelm Heyne Verlag, München, onderdeel van Penguin Random House Verlagsgroupe GmbH, München

© 2025 Nederlandse vertaling Joyce Sengers-Bekkers / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Nele Schütz Design

Omslagbeeld © Somy Volodymyr, Maija Luomala, Anastassia Vassiljeva, irin-k, Zoonar GmbH / Shutterstock; Eléonore H / Adobestock

Omslagbewerking bij Barbara

NUR 302

ISBN 9789046832660

ISBN 9789046832677 (e-book)

ISBN 9789046832684 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

1953

1

De milde januarizon stond in Californië aan een strakblauwe hemel. Antonia Delgado keek naar haar man in de parkachtige tuin van het landgoed van de Fitzgeralds, dat in de afgelopen jaren hun thuis was geworden. Federico lag te slapen op de schommelbank. Normaal gesproken ging hij na het middageten pas even liggen. Maar vandaag niet. Het inpakken voor de verhuizing naar Mallorca leek hem te hebben uitgeput. Maar misschien kwam het ook wel doordat hij met Victor had gevoetbald. De achtjarige toonde zijn grootvader geen genade. Haar schoondochter Adriana had hem er telkens toe gemaand het rustig aan te doen. Maar dat verzoek was het mannetje binnen enkele minuten weer ontschoten, waar Federico nu met een vervroegd dutje voor betaalde.

‘Mamá, jij zou ook even moeten rusten.’ Antonia had niet gemerkt dat Adriana naar buiten was gekomen. ‘Alles staat al klaar.’

Antonia was opgewekt. Het vooruitzicht bij Carla te gaan wonen, hield haar wakker. ‘Eerst de lunch.’ Ze legde een arm om haar schoondochter heen. ‘Komen jullie gauw op bezoek?’

‘Beloofd.’

Ze had de hoop dat ze David en zijn gezin kon overhalen ook naar Mallorca te verhuizen allang opgegeven. July en Liam werkten niet meer op de bodega. Sinds twee jaar reisden ze veel. David had de verantwoordelijkheid voor het wijngoed komend seizoen overgenomen, waardoor zijn ambities voor een eigen bodega op Mallorca werden overschaduwed. ‘Ik zal jullie missen.’

‘Wij jullie ook.’

Victor zat achter een kat aan die de bosjes in vluchtte.

‘Het is hier rustig sinds Christopher en Isabel naar Mallorca zijn vertrokken.’ Adriana gebaarde naar het huis. ‘En als jullie weg zijn, wordt het nog rustiger.’

Aaron en Mary woonden met hun drie kinderen op het erf. Mary had veel interesse in de wijnbouw. Samen met Aaron wilde ze de bodega bestieren. Christopher stond ze met raad en daad bij, hoewel hij Mary allang

alles had geleerd wat hij wist. Als oudste van de kinderen had hij het recht op de grond, maar de ambities van Antonia's schoonzoon lagen in het opzetten van een eigen, succesvolle wijngaard. Naar zijn eigen visie. Vanaf het planten van de stekken. Isabel begreep haar man en had hem gesteund in zijn plannen, hoewel ze Mallorca nog nooit met eigen ogen had gezien. Zonder te aarzelen had ze haar spullen gepakt, de kinderen mee het vliegtuig in genomen en was met haar man naar de andere kant van de wereld vertrokken, net als Antonia veertig jaar eerder had gedaan. Na een aantal moeilijke jaren had ze haar geluk gevonden, in Federico.

In eerste instantie was ze voor hem in Havanna gebleven, maar nu ging hij uit liefde voor haar mee naar haar oude vaderland. Antonia keek over de gesnoeide wijnvelden. De enige constante in haar leven was de wijn.

'De lunch is klaar.' David omhelsde Adriana. 'Papá? Kom je?' Toen floot hij op zijn vingers.

Victor kwam aangerend als een goed getrainde hond, waardoor Antonia begon te lachen. 'Als hij ooit een bal of stok terug komt brengen, weten jullie dat jullie te ver zijn gegaan.'

'Wil jij je abuelo even halen?' Adriana woude door zijn krullen.

'Vale.' Hij rende weg, vloog de trap van de veranda af, de tuin in en liet de bank hevig schommelen door er in volle vaart op te springen. 'Wakker worden, abuelo.'

Antonia stond versteld van hoe diep Federico sliep.

Victor schudde aan zijn opa's schouder.

Niets.

'Rustig aan,' riep Adriana.

'Hij wordt niet wakker.' Victor keek naar hen.

De angst sloeg Antonia om het hart. 'Ga de jongen halen.' Ze snelde naar haar man toe.

David begreep haar meteen. Hij nam de trap met twee treden tegelijk, rende over het gazon en was eerder bij de schommelbank dan Antonia. 'Ga naar je moeder.'

'Wat is er met abuelo?'

'Naar je moeder, zei ik.'

Victor gehoorzaamde.

Antonia knielde voor de bank neer, streelde over Federico's wang en voelde zijn pols.

Niets.

David herhaalde haar handelingen. Daarna hield hij een wijsvinger onder zijn vaders neus. David schudde zijn hoofd. Geen warme ademhaling, geen hartslag.

‘Zal ik de dokter bellen?’ Victor stond bij Adriana, die hen met een bezorgde blik gadesloeg.

‘Die kan niets meer voor papá doen. Maar bel toch maar.’ David ging naast Antonia zitten. ‘Hij ziet er vredig uit.’

Ze knikte.

Ze kon geen woord uitbrengen.

Federico.

Dood.

‘Ik kan het niet geloven,’ zei David. ‘Een uur geleden was hij nog met Victor aan het voetballen.’ Hij sprak uit wat Antonia niet kon.

‘Wat moet ik nu?’ Ze bekeek het roerloze gezicht van haar man. ‘Hoe kun je me alleen achterlaten?’

David sloeg zijn armen om haar heen. ‘Je zult nooit alleen zijn. Wij zijn hier. Je familie zal altijd bij je zijn. En het maakt niet uit of je op Mallorca bent of hier. Dat belooft ik.’

Antonia zag aan haar zoon dat hij vocht tegen zijn tranen, terwijl zij die strijd allang had verloren. Ze liepen ongecontroleerd over haar wangen naar beneden. Toch dwong ze zichzelf te glimlachen. ‘Je mag best huilen. Ook al ben je een man.’

Bij haar woorden brak de dam door. Peter en Caroline verschenen op het terras. De ontzetting stond ze op het gezicht geschreven. Voorzichtig kwamen ze dichterbij, alsof ze bang waren Federico te storen in zijn eeuwige slaap en daarmee boze geesten op te roepen.

Ze bleven stilletjes naast Antonia en David staan, totdat dokter Porter de trap af kwam lopen. ‘Gecondoleerd.’

‘Bedankt.’ Ze stond op om plaats te maken voor de dokter.

David reikte haar een witte zakdoek om haar tranen mee te drogen. Zelf veegde hij met de rug van zijn hand over zijn wangen.

‘Is vast te stellen waaraan hij gestorven is?’ vroeg Caroline.

‘Heeft u een reden om dat te vragen?’ Dokter Porter opende zijn tas, pakte er een stethoscoop uit en zette die op Federico’s borst om te luisteren. ‘Ik kan onderzoek doen, als u dat wilt.’

Dat voelde verkeerd. Hij was gestorven met het beeld van zijn spelende kleinzoon op zijn netvlies. Er hoefde niets te worden onderzocht. ‘Nee.

Doet u alstublieft alleen wat echt nodig is. Ik zal hem wassen en aankleden voor de opbaring.’

‘Zal ik je helpen?’ bood David aan.

‘Dat is vrouwenwerk,’ antwoordde Caroline.

Antonia waardeerde de aangeboden hulp, maar ze wilde in alle rust afscheid nemen van haar man. Alleen. ‘Ik doe het alleen.’ Ze wendde zich tot David. ‘Wil je me naar de begrafenisondernemer brengen? Om een kist uit te zoeken en de begrafenis te plannen?’

‘Natuurlijk.’

Isabel zou het zichzelf verwijten dat ze niet was gebleven, zoals ze had aangeboden. Antonia had erop gestaan dat ze ditmaal met haar man zou meegaan. Zo’n jong gezin moest niet meerdere weken van elkaar gescheiden blijven. Misschien was het voorbestemd. Zo herinnerde Isabel zich haar vader als kwieke, vrolijke man en zou het beeld van haar vader in een kist haar niet blijven achtervolgen.

De dagen erna beleefde Antonia alsof ze zich midden in een mistbank bevond. Zelfs de dag van de begrafenis kon de irrationele hoop niet wegnemen dat het misschien een vreselijke nachtmerrie was waaruit ze alleen maar hoefde te ontwaken. Elke ochtend draaide ze zich om naar zijn kant van het bed. Haar grote liefde had haar verlaten. Misschien was het alleen maar goed dat ze naar Mallorca ging, waar ze zo’n mooie tijd hadden gehad. Ze kon de herinnering aan hem bewaren. De plekken opzoeken waar ze samen waren geweest. In Napa Valley waren die plekken er niet. Federico was het wijngoed nauwelijks af geweest. Ze hadden bijna niets ondernomen samen. Dat was pas op Mallorca veranderd. En nu zou ze de rest van haar leven daar zonder hem moeten doorbrengen. Maar eerst moest ze op reis. Valentina’s overlijdensdatum kwam dichterbij. Voordat ze zou verhuizen, wilde ze het graf van haar dochter bezoeken om afscheid van haar te nemen. Van haar en haar schoonzoon, William.

En ook dat wilde ze alleen doen.

‘Ik laat je niet graag alleen vliegen.’ David had haar naar het vliegveld gebracht en keek haar weifelend aan.

Sinds Valentina was gestorven, had ze leren accepteren hoe weinig controle ze had over het leven. Haar tijd op aarde was beperkt. Elke dag die je met je geliefden was gegund, was een geschenk. ‘Het komt wel goed.’ Ze omhelsde haar zoon. ‘Ik ben dankbaar voor alles wat ik heb gehad in mijn

leven. Ik had Valentina meer tijd gegund. Meer tijd om te leven, en meer tijd met William.'

David keek haar nadenkend aan. 'Ik hoop dat ik ooit zo sterk blijk te zijn als jij.' Hij drukte haar stevig tegen zich aan voordat ze zich van elkaar losmaakten.

'Dat ben je.' Antonia glimlachte. 'Ik moet gaan. Overmorgen ben ik er weer.'

'Ik zorg dat ik op tijd ben om je op te halen. Doe William de groeten van ons.' David zwaaide naar haar bij wijze van afscheid.

Antonia stak haar hand op, liep door de beveiliging en verdween in de menigte. Op dat moment liet ze haar ware emoties pas toe. Haar houding, waar ze zoveel moeite voor had moeten doen, zakte in als de kleding van een vogelverschrikker waar je het geraamte uit haalde. Met hangende schouders liep ze naar de vertrekhal en nam plaats in de wachtruimte. De tas en haar warme winterjas lagen op haar schoot terwijl ze ineenkromp en naar de vloer staarde. Ze had niet tegen haar zoon gelogen. Ze was dankbaar voor al het geluk dat ze had gekend, toch had de rouw haar hart in een ijzeren greep. Eerst Valentina. Rodrigo werd al maandenlang vermist. En nu Federico. Ze verlangde er steeds meer naar weer bij haar zus op Mallorca te wonen. Haar nog beter te leren kennen na alle jaren die waren verstreken. Het verlies van Federico had haar geleerd niets uit te stellen. Geen enkele ontmoeting, reis, liefkozing of feest, ook al had je er de kracht niet voor. Als haar einde was gekomen, zou ze alleen spijt hebben van de dingen die ze niet had gedaan. Uit angst, tijdsgebrek, trots of om de verkeerde redenen.

Antonia hoorde door de luidspreker dat haar vlucht ging boarden. Ze stond op en ging in de rij wachtende reizigers staan. Haar buik was onrustig. Haar hele lichaam kwam in opstand. Hopelijk zou het vanbinnen weer rustig worden voordat ze William zag. Ook voor hem wilde ze sterk zijn. Na Valentina's dood was hij lang van de kaart geweest. Pas toen ze de vorige keer in Chicago was, had er weer wat leven in hem gezeten. Hij was nog verre van zichzelf, maar hij nam weer actief deel aan het leven en dat was een enorme vooruitgang. Antonia liep door de sluis en stapte het vliegtuig in, ging zitten en verzonk in haar eigen gedachten. Het enige wat ze nog hoorde, waren de instructies van het vliegtuigpersoneel. Vroeg in de middag landde ze in Chicago.

Antonia ging met een taxi naar het Rosehill Cemetery. De weg naar het imposante familiegraf was niet moeilijk te vinden. Williams broer lag in

hetzelfde familiegraf als Valentina. Hetzelfde schietincident had hen beiden het leven gekost en de nabestaanden wilden ze samen kunnen gedenken. Antonia had John zelden ontmoet. Ze verachtte het dat hij zijn geld verdiende met de illegale activiteiten van zijn vader, maar ze kon de jongen niets kwalijk nemen. Het was moeilijk onder de invloed van je eigen vader uit te komen.

En hij had met zijn leven betaald voor zijn vergrijpen. Antonia koesterde geen wrok tegen hem. 'Ik kom afscheid van je nemen.' Ze converseerde een tijdje in stilte met haar dochter. Ze schrok op uit haar gedachten door voetstappen op de kiezels.

'Moeder? Wat doe jij hier?'

Antonia draaide zich vliegensvlug om en stond oog in oog met Rodrigo. 'Dat kan ik beter aan jou vragen.' Geluk en woede probeerden beide de overhand te krijgen. 'Waar heb jij verdorie gezeten?' Ze had haar zoon het liefst een draai om zijn oren gegeven. In plaats daarvan trok ze hem tegen zich aan. 'Ik ben zo blij dat alles goed met je is. Ik heb vaak genoeg gedacht dat ze je ergens hadden opgesloten. Enkel en alleen het feit dat je een paar maanden geleden geld hebt opgehaald bij Raymundo gaf me nog hoop.'

'Het gaat goed met me.' Rodrigo hield haar stevig vast. 'Maak je maar geen zorgen.'

'Zit je in het verzet?' Ze bestudeerde zijn gezicht. Zijn donkere haren hingen tot op zijn schouders en hij zag er wild uit. Zijn baard had hij zo te zien ook al een tijd niet meer verzorgd.

'Zo zou je het kunnen zeggen.' Rodrigo trok haar mee naar een bankje aan de rand van de begraafplaats. 'Iemand moet iets doen. Ons Cuba wordt verwoest. Dat mogen we niet laten gebeuren.'

'Maar je bent in Amerika.'

'Alleen om Valentina te bezoeken.' Er klonk haat door in zijn stem. Heel veel haat.

'Beloof me dat je geen domme dingen doet.'

Rodrigo keek naar de grond. 'Wat jij dom vindt, is voor mij een strijd om Cuba te bevrijden.'

Ze begreep wat haar zoon wilde zeggen. De corruptie van de regering liet de bevolking wegzinken in armoede terwijl de maffia de Amerikaanse upper class naar Cuba lokte met casino's en nachtclubs. Toch verloor hij zichzelf in een idee dat niets met zijn eigen leven te maken had. 'Je bent

vrij op Cuba, je hebt inkomsten dankzij de wijngaard. Wat wil je nu nog meer?’

‘Gerechtigheid.’ Hij stak zijn kin naar voren. ‘De Amerikanen moeten vertrekken voordat ze ons alles afnemen.’

Antonia kon zijn gedachtestroom nauwelijks volgen. ‘Wat hebben ze jou afgenomen?’

‘Valentina.’ Hij klopte op zijn been. ‘Mijn eer. Zo ga je niet met mensen om.’

‘Je bent met de verkeerde mensen in zee gegaan. Net als Valentina.’ Hoe kon ze hem het verschil laten inzien? Iedereen was verantwoordelijk voor zijn eigen keuzes. Rodrigo schoof de schuld van zijn ongeluk op anderen af, terwijl hij zelf in die racewagen was gestapt. ‘Sponsors zijn geen vrienden. De Fitzgeralds wel. En Valentina’s man is ook een goed mens. Hij heeft afstand genomen van zijn vader en doet goed werk. Dat heeft hij samen met Valentina opgebouwd.’ Op dat moment beseftte Antonia met een zwaar gemoed dat Rodrigo nog niet op de hoogte was van de dood van zijn vader.

‘Will.’ Haar zoon snoof. ‘Die heeft een paar lijntjes doorgeknipt. Toch blijft hij de marionet van zijn vader.’

‘Cariño, waarom ga je niet met me mee naar Mallorca? Naar je familie. Je hoeft niet op Cuba te blijven.’ Misschien kon ze hem overhalen. ‘Je zou op Mallorca opnieuw kunnen beginnen. Iets opbouwen. Trouwen.’

‘Wat moet ik daar? Ik ken daar niemand.’ Rodrigo kuste zijn vingertoppen en tikte daarmee op de grafsteen waar Valentina’s naam op stond. ‘Bovendien heb ik verplichtingen in Havanna.’

‘Waarom ben je dan hier?’

Rodrigo staarde zwijgend naar de grond. ‘Ik wilde afscheid van haar nemen. Dat ben ik mijn zus verschuldigd.’

Hij was niet naar de begrafenis gekomen. En ook niet naar Isabels bruiloft.

‘Voordat ik me aansluit bij de oppositie.’

Antonia keek hem smekend aan. ‘Doe dat alsjeblieft niet. Dat kan nooit goed aflopen.’

‘Prío Socarrás heeft zijn zakken gevuld en leeft als een koning in Miami.’

Antonia had gehoord dat de presidentskandidaat Eduardo Chibás, die Socarrás zou opvolgen, tijdens zijn wekelijkse radio-uitzending was beschoten en ernstig gewond was geraakt, wat een opstand had moeten

veroorzaken, maar uiteindelijk in het voordeel van de tegenstander had gewerkt. Haar zoon had Chibás vereerd vanwege zijn communistische gedachtegoed. Drie maanden later deed Batista een succesvolle staatsgreep en onderdrukte sindsdien de inheemse bevolking van Cuba. Prío Socarrás moest na de staatsgreep vluchten. ‘Wil je naar de voormalig president?’

‘Ja. Hij haat Batista.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘De vijand van mijn vijand is mijn vriend. Hij zal ons wel helpen van Batista af te komen.’

‘Nee, hij zal niet naar je luisteren.’ Antonia was bang dat hij dit niet zou overleven.

‘Als de wet niet ingrijpt, moeten we het heft in eigen hand nemen, begrijp dat dan toch. Fidel Castro’s bezwaar tegen de staatsgreep is afgewezen, net als het bezwaar tegen Prío.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Als we niets doen, richten de Amerikanen ons te gronde.’

‘Jou niet. Jij hebt een inkomen.’ Antonia probeerde haar zoon met gegronde argumenten te overtuigen.

‘Je kunt me niet tegenhouden.’ Hij aarzelde even. ‘Ik ben hier met een vrouw. Met Yeyé.’

‘Met Heydée Santamaría? De dochter van Benigno? De suikerrietboer uit Pinar del Río? Die ons heeft geholpen bij de tabaksoogst?’ Destijds hadden de kinderen samen in het dorp gespeeld, maar dat was lang geleden. ‘Hoe zijn jullie weer in contact gekomen?’

‘Afgelopen augustus was ze in Havanna. Bij de herdenking van Eduardo’s sterfdag. Yeyé is moedig, daar kunnen velen een puntje aan zuigen. Abel is haar voorbeeld.’

‘Sleurt haar bloedeigen broer haar mee het strijdgewoel in?’ Antonia was met stomheid geslagen. ‘Waarom?’

‘Omdat ze allebei heel goed weten dat het de juiste koers is.’

De trots in zijn stem joeg haar angst aan. Haar zoon was een fanaticus geworden. ‘Rodrigo, waarom doe je dit?’

‘Omdat niemand anders het doet.’ Hij keek om zich heen. ‘Waarom is vader niet hier?’

Nu kon ze het onderwerp niet langer uitstellen. ‘Je vader is tien dagen geleden overleden. Ik heb je een telegram gestuurd. Raymundo zal het wel op de keukentafel hebben gelegd, bij de rest van de post.’

‘Is vader dood?’ Rodrigo trok wit weg. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Hij deed een dutje op de schommelbank en is niet meer wakker gewor-

den. We hadden besloten naar Mallorca te verhuizen. Californië voelt voor mij niet vertrouwd.' Antonia was in tweestrijd. 'Familie is belangrijk. Daarom zou ik je graag bij me hebben. Ga toch met me mee. Doe het voor je vader.'

'Hij is zijn wil om te leven kwijtgeraakt. Sinds Valentina's dood is hij nooit meer hetzelfde geweest.' Haar zoon werd woedend. Waar hij zojuist nog wit was weggetrokken, kreeg hij nu rode vlekken in zijn gezicht, alsof er een glas rode wijn was omgevallen op een wit tafellaken. 'Cunningham. Het is zijn schuld dat papá dood is. Als die hufter niet bestond, had hij nog geleefd. Eerst heeft hij Valentina van ons afgenomen en daarna vader!' Hij wendde zich af en wilde weglopen.

Ze greep zijn pols. 'Blijf hier. Bedaar eerst eens even. Cunningham heeft niets te maken met de dood van je vader.'

'En of.' Hij rukte zich los en beende weg.

'Rodrigo!'

Hij negeerde haar en rende het kerkhof over. Antonia hoorde een autoportier dichtslaan en het voertuig vervolgens met piepende banden wegscheuren.

Moedeloos liet ze zich op haar hurken zakken. 'Ach, meisje van me. Sinds wanneer is de wereld zo ingewikkeld?' Ze trok wat onkruid uit langs het graf. 'Het wordt tijd terug te keren naar het kleine wereldje dat ooit mijn thuis was. Je had het er vast fijn gevonden.' Ze liet het onkruid vallen, kwam overeind en zette twee stappen achteruit. 'Ik ga nu. In gedachten blijf je altijd bij me.' Zou ze haar zoon ooit nog terugzien? Of zou het afscheid van zojuist voor altijd zijn?

Opnieuw hoorde Antonia voetstappen. Ze draaide zich om.

'Ik had al gehoopt je hier tegen te komen.' William stond naast een knappe dame op het pad. De vrouw keek naar de grond.

'Ik laat jullie alleen.' De vreemde vrouw draaide zich om.

Antonia wilde weten wie ze was en wat ze deed bij het graf van haar dochter. 'Blijf toch. Wie bent u?'

'Hope Snider.' Ze reikte haar de hand. 'Ik ben boekhandelaar. Misschien heeft uw dochter u ooit over mij verteld.'

'Ja, klopt.' Antonia schudde haar de hand. Ze herinnerde zich nog goed hoe enthousiast Valentina was geweest over haar liefdadigheidsproject voor de weeshuizen in Chicago, en dat ze zo blij was geweest met Hope Sniders hulp.

Will sloeg zijn armen om Antonia heen. ‘Komen jullie bij me eten?’

Verward zweeg ze. William wist nog niet dat zijn schoonvader was overleden. Ze had het hem persoonlijk willen vertellen. ‘Federico is dood. Ik ben hier alleen.’

‘Wat is er dan gebeurd, en wanneer?’ William keek haar strak aan. ‘Wat erg. Ik mocht hem graag.’

‘Dat weet ik.’ En dat was waar. Haar man had zijn schoonzoon altijd gemogen, ook al had zijn familie ongeluk over hen gebracht. ‘Nu vertrek ik zonder hem terug naar mijn geboorteland. Hij is vredig ingeslapen.’

‘Het is goed dat je gaat. Je hoeft ook geen rekening te houden met mij.’ William pakte haar schouders vast. ‘De kamer in het hotel is voor je klaar. Zullen we om acht uur eten? Ik wil iets met je bespreken.’

‘Prima.’ Antonia liet zich overhalen. ‘Wil je me nu nog even alleen laten?’

‘Ik ben vanochtend al geweest.’ Hij wees naar de rode rozen.

Antonia telde er tien. Eén voor elk jaar dat ze getrouwd waren. ‘Die heb ik gezien. Waarom ben je nog een keer gekomen?’

‘Ik hield van Valentina. Meer dan van mijn leven. Dat weet je.’

Zijn woorden raakten Antonia diep in haar hart. ‘Je moet haar laten gaan, en doorgaan met je leven.’

William zocht Hope’s blik. Ze kantelde haar hoofd, alsof ze even ergens over nadacht, en knikte toen lichtjes. ‘Antonia, dat doe ik al. Hope en ik... we hebben elkaar gevonden in onze rouw.’

Had Valentina niet gezegd dat Hope getrouwd was met een man met twee kinderen? ‘Wat fijn. Vertel me er vanavond maar over, goed?’

‘Vind je het goed?’ De opluchting in Hope’s stem was overduidelijk.

Antonia glimlachte. ‘Valentina zou blij voor jullie zijn.’

‘Dat denk ik ook,’ bevestigde Hope. ‘Ze zei altijd dat ze me een goede man gunde. Mijn eerste keuze bleek na de bruiloft een heel ander gezicht te hebben.’

William pakte Hope’s hand. ‘Hij sloeg haar. Dat kon ik niet toelaten.’

Haar schoonzoon beschermde Valentina’s beste vriendin nadat haar dochter dat niet meer kon. Antonia dacht aan haar eerste man, Mateo. ‘Sommige beslissingen in het leven moet je later corrigeren.’

De opluchting op hun gezichten bewees Antonia dat ze zeer met zichzelf geworsteld hadden. William bood Hope zijn arm. ‘Bedankt, Antonia. Ik ben opgelucht dat je het begrijpt.’

‘Je verdient het gelukkig te zijn.’ Ze keek van hem naar haar. ‘Jullie allebei.’ Samen zetten ze de stichting voort in Valentina’s naam. Wat wilde ze nu nog meer?

‘Tot acht uur.’ William verliet het kerkhof.

Ze keek het stel een paar seconden na, voordat ze zich afwendde. ‘Vind je dit goed?’

Antonia probeerde de stem van haar dochter binnen in zichzelf te vinden en dacht die ook te kunnen horen. Valentina kennende, zou ze tevreden zijn met Williams keuze. De mensen die het dichtst bij haar hadden gestaan, zouden haar nalatenschap voortzetten. Haar naam stond in Chicago voor hulp aan kinderen in nood, en dat zou zo blijven.

Antonia trok de laatste stengels onkruid uit en praatte met Valentina, totdat het tijd was om afscheid te nemen. Ze ging te voet terug naar het hotel. De kleine reistas was lichter dan een tas vol veren, want ze had op deze reis maar weinig nodig. Ze slenterde door het park voor het hotel, langs het meer. Daarna ging ze op de houten bank zitten waar ze met haar dochter in de zon had gezeten voordat ze in Wills winkel overhemden en stropdassen voor Federico had gekocht. Dat was pas enkele jaren geleden, maar het leek wel een ander leven. De lucht was ijsig koud. De geur van sneeuw hing in de lucht. Op dat moment merkte ze pas hoe koud ze het had. Ze stond op, sloeg de kraag van haar jas op en ging naar haar hotelkamer. Een warm bad ontspande haar bevroren ledematen.

Stipt om acht uur liep ze de eetzaal in. William begroette haar en begeleidde haar naar de bar. ‘Ga toch zitten.’

Antonia nam plaats.

William nipte van een glas whisky. Hij dronk zelden. ‘Je wilde me iets vertellen. Zo moeilijk zal dat niet zijn.’

‘Het gaat niet om Hope.’ Hij trok een barkruk naar zich toe. ‘Met haar is het anders dan met Valentina.’

Dat verschil snapte ze. Ze had gedacht dat ze van Mateo had gehouden, maar had pas echt liefde gevoeld voor Federico. Die nuance werd pas duidelijk als je iemand echt liefhad. Dat had William gedaan. Zou hij ooit net zoveel van Hope houden? Dat hoopte ze voor hem. En voor Hope. ‘Dat begrijp ik. Je hoeft je er niet voor te verontschuldigen.’

‘Dat doe ik ook niet.’

‘Wat is er dan?’ Antonia liet haar whisky onaangeroerd op de bar staan.

Hij leek eerst moed te moeten verzamelen. Ze zag de tweestrijd op Wills

gezicht. 'Mijn vader. Op de sterfdag van Valentina en John haat ik hem nog meer dan anders.'

Antonia zweeg. Ze voelde net zoveel haat voor de man die haar en haar gezin zoveel leed had berokkend als zijn eigen zoon. Hij was degene die vier jaar geleden had moeten sterven. Niet Valentina. Of John. 'Wat erg voor je.'

'Nee. Hij is nooit een goede vader voor me geweest.' Will sloeg zijn whisky achterover. 'Ik zal zijn zaken nooit overnemen. Na zijn dood verkoop ik al zijn hotels en casino's. Hope gaat me helpen dat geld zo te besteden dat ik iets terug kan geven aan de mensen in Chicago. Misschien zetten we wel een afkickkliniek op. Ik weet het nog niet.' Hij bestelde nog een glas whisky.

Antonia schoof haar glas naar hem toe. 'Voor mij graag een rode wijn, alstublieft.'

Ze bekeek haar schoonzoon. 'Hoe gaat het met je moeder?'

'Ze hoopt stiekem al jaren dat hij een keer het loodje legt.' Will nipte van zijn drankje. 'Moeder weet dat ik pas weer bij haar thuis kom als hij weg is. Op een dag zal hij getroffen worden door een kogel.'

De rookachtige geur van de whisky drong in Antonia's neus.

Ze keek langs hem heen. 'Hope komt eraan.'

Hope kwam bij hen zitten. 'Zullen we gaan eten?'

'Graag.' Antonia stond op. Ze hadden geen van beiden hun eetlust verloren door het voorafgaande gesprek. Integendeel. Samen genoten ze van een prettig diner. De avond stond in het teken van een nieuw begin.

2

Rodrigo had zelden zo gekookt van woede als nu. Dat hij zijn rouwende moeder was tegengekomen bij het graf van Valentina, was olie op het vuur geweest. Cunningham zat achter het ongeluk van zijn familie. Samen met de Amerikanen die hun fortuin maakten op Cuba. Hoe kon zijn moeder zijn situatie begrijpen? De Amerikanen hadden hem alles afgenomen. Zijn succes, zijn carrière, zijn familie, zijn zaken, zijn eer. Hij wilde niets meer geven. Het werd tijd de uitbuiting een halt toe te roepen en alles terug te pakken. Voor zichzelf en zijn landgenoten.

Voor Yeyé.

En haar broer Abel.

Sinds Rodrigo Yeyé had leren kennen, had zijn leven weer zin. De bijeenkomsten in kwartier 603, waar ze artikelen schreven voor de *El Acusador*, gaven hem hoop. Deze broer en zus maakten hem moedig, hoewel het gevaarlijk was de krant te distribueren. Toch ondersteunde hij hen en de advocaat Fidel Castro. Yeyé had het stoutmoedige idee gehad de gevluchte president Prío Socarrás rechtstreeks om hulp te vragen. Daarom was Rodrigo in de Verenigde Staten. Bovendien was het een unieke kans om afscheid te nemen van zijn zus, en die had hij niet kunnen laten liggen.

Het gesprek met zijn moeder knaagde aan zijn geweten. Hij hield van haar, maar ze begreep hem niet. En dat was altijd al zo geweest. Soms lukte hem dat zelf ook niet. Zeker niet wanneer hij terugdacht aan zijn tijd als coureur. Dat oppervlakkige leven dat hem eens zo grandioos en verleidelijk had geleden, was slechts een afleiding van de echte wereld. Vriendschappen bestonden niet. Iedereen had hem laten vallen. Zijn huidige kameraden zouden dat nooit doen. Dat had Abel wel al bewezen. Zelfs terwijl enkele medestrijders werden gemarteld hadden ze hun mond gehouden en niemand verraden. Met een executie als gevolg. Yeyé zwoer haar vrienden te wreken. En Rodrigo bewonderde haar daar enorm om.

Hoe moest zijn moeder dat nou begrijpen? Ze leefde haar beschermde leventje. Dat had ze altijd al gedaan. Als ze ooit moeilijke tijden had moeten doorstaan, zou ze de situatie op Cuba wel met andere ogen bekijken.

Of de Amerikanen. Hij verachtte hen. Bijna allemaal. En Cunningham zou zijn toorn nog wel voelen. Hij zou zijn neus breken en zijn tanden eruit slaan.

Rodrigo stuurde de auto in de richting van Cunninghams villa. Hij reed langs het stadspark en de schemering viel. Toch herkende hij de man die hem op de stoep tegemoetkwam meteen. Een pak van de mooiste stof, een elegante hoed, sierlijke wandelstok. Hij liet zijn hond uit met een arrogante blik in zijn ogen. Een uit de kluiten gewassen dobermann. Met dat beest aan zijn zijde voelde hij zich vast veilig. Door de manier waarop Cunningham trots zijn hoofd hief, brak er een dam in Rodrigo waardoor er een stortvloed van haat over hem heen spoelde. Hij hoorde de motor brullen, zag niet waar hij heen reed. Rodrigo voelde alleen de harde beuk, hoorde een ijselijke kreet, gevolgd door een doffe klap, waarna hij zonder in zijn achteruitkijkspiegel te kijken achteruitreed. Er riepen mensen om hulp.

Rodrigo reed door. De golf die hem volledig had overspoeld ebde weg en maakte plaats voor een intens voldaan gevoel. Een paar gebroken boten waren een veel te lage prijs voor wat Cunningham had gedaan.

Na een lange rit naar het zuiden stopte hij in een zijstraatje in Jacksonville en sliep twee uur.

Bij zonsopgang reed Rodrigo naar een tankstation. De medewerker tankte de auto vol en Rodrigo betaalde. 'Kan ik hier ergens een berenvacht kopen?'

De man wreef over zijn kin. 'Misschien heeft Mitchell er een. Hoewel ze erg populair zijn.'

'En waar vind ik die Mitchell?'

De man wees hem de weg. De boerderij lag buiten het dorp, wat Rodrigo prima uitkwam. Een man stond een paard los te maken van het span. 'Bent u Mitchell?'

De kerel spuugde iets op de grond. 'Wie wil dat weten?'

'Iemand die op zoek is naar een berenvacht. Heeft u er een?' Rodrigo stapte uit en leunde tegen het hek van de wei.

De man gromde instemmend. 'Van een zwarte beer. Het heeft meerdere gaten waar het beest beschoten is. Gebrekkig dus, daarom heb ik het nog. Maar als u dat niet erg vindt...'

'Nee. Dat ziet niemand voor de open haard.' Rodrigo was niet van plan de vacht voor de haard op de grond te leggen. Hij had een heel ander plan.

Mitchell bond de merrie aan het hek vast. 'Kom maar mee.'